

Arrest

nr. 262 969 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEJAEGER
Klinieklaan 8
8630 VEURNE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. DEJAEGER, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 september 2018 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 24 september 2019. Op 22 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 20 november 2020 bij arrest nr. 244 492.

1.2. Op 12 januari 2021 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 16 maart 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijnse Arabier afkomstig uit Gaza. Op 4 september 2018 verzocht u voor het eerst om internationale bescherming in België. U verklaarde toen het volgende: Nadat u in 2006 officieel huwde met A.H.R.(...), een Palestijnse vluchteling die bij UNRWA als dusdanig was geregistreerd, werd u op basis van uw huwelijk eveneens geregistreerd bij UNRWA. U kreeg slechts één keer een voedselpakket. Nadat UNRWA vernomen had dat u een eigen zaak heeft, kreeg u niet langer een voedselpakket toegewezen. In UNRWAKlinieken kreeg u geen toegang tot medische zorg, maar u kon wel terecht bij privé-ziekenhuizen. Sinds 2003 heeft u een eigen kapperszaak waar u drie personeelsleden te werk stelde. Als kapper ging u soms naar privéwoningen om het haar van vrouwen te knippen en in uw salon knipte u moderne kapsels. In juni 2017 werd u vanuit uw kapsalon door twee militairen meegenomen naar het politiekantoor waar u onder andere aangesproken werd over uw knipbeurten bij vrouwen. U kreeg te horen dit niet meer te mogen doen en u kreeg tevens het verbod opgelegd om moderne kapsels te knippen. U wierp tevergeefs uw bezwaren op. Nadat u een beloftebrief had ondertekend kon u na twee uren beschikken. U vertelde uw werknemers wat er was gebeurd en gaf hen de opdracht om voortaan gewone kapsels te knippen en zei hen dat ze niet mochten ingaan op verzoeken om modernere kapsels. Zelf ging u evenmin nog in op verzoeken om zeer moderne kapsels. U durfde wel nog eens een kort lijntje te scheren aan de zijanten van een kapsel en ging nog naar woningen wanneer er ook een man aanwezig was. U verloor evenwel veel klanten en probeerde op 28 augustus 2017 Gaza te verlaten. U werd evenwel door Hamas aan de grens tegengehouden en teruggestuurd. U vroeg Hamas tevergeefs naar de reden hiertoe. Op een gegeven moment bezochten twee mannen uw salon. Nadat u hun haren had geknipt en ze waren vertrokken, liet een andere klant u weten dat deze mannen tot de autoriteiten behoorden. De angst overmeesterde u waardoor u geen zin meer had om nog naar uw salon te komen. U kwam slechts twee uur per dag meer naar uw salon en keek steeds naar buiten wanneer u er aan het werk was. U waarschuwde uw personeel geen moderne kapsels te knippen aangezien jullie nog steeds geobserveerd werden. In januari 2018 vroeg, net op het moment dat u uw salon ging afsluiten, een jonge man u om een modern kapsel van een Egyptische zanger te knippen. Hoewel u wist dat u hier niet aan mocht toegeven, vroeg u een hoog bedrag, in de hoop hem hiermee af te schrikken. De man ging evenwel akkoord en nadat u hem liet beloven niemand wat te vertellen, knipte u zijn haren. U had immers die dag nog niet veel verdiend. Twee dagen later werd u vanuit uw kapsalon door enkele militairen meegenomen naar het politiekantoor. U werd verweten uw les niet geleerd te hebben en de bevelen niet te respecteren. U ontkende aanvankelijk de bevelen naast u gelegd te hebben, maar uw ondervrager toonde u vervolgens de man die het kapsel van de Egyptische zanger van u had gekregen. U diende documenten waarvan u de inhoud niet kent te ondertekenen en kreeg de opdracht u de dag nadien in hetzelfde kantoor te melden. Na een vijftal uur werd u vrijgelaten. U bracht uw familie op de hoogte en uw broer lichtte een verwant die bij Hamas een hoge functie bekleedt in. Hij liet weten dat u gevolg diende te geven aan het bevel om u daags nadien te melden. Wanneer u zich de dag nadien meldde bij het politiekantoor diende u van 8u tot 14u thee te zetten en gedetineerden te knippen. U liet uw echtgenote weten deze situatie niet vol te kunnen houden waardoor u zich na een maand niet langer meldde en Gaza verliet op 21 februari 2018. In Egypte had u van uw neef vernomen dat er op 24 februari 2018 een oproepingsbrief op uw naam was afgeleverd. Drie dagen later kreeg u via whatsapp een oproep van uw echtgenote. Toen u de applicatie opende zag u evenwel een militair die u vroeg waar u was. U zei op reis te zijn, maar u werd niet geloofd. U belde vervolgens uw broer om hem op de hoogte te brengen, maar bij zijn aankomst bij u thuis was de militair vertrokken. Een viertal dagen later is uw echtgenote verhuisd. In het kader van uw eerste verzoek weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen u op 20 november 2020 uiteindelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U ging hiertegen niet in beroep. Zonder België verlaten te hebben diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in op 12 januari 2021. U verklaarde toen uw broer gecontacteerd te hebben om na te gaan of het veilig was om terug te keren naar Gaza. Via uw broer vernam u dat er een procedure tegen u loopt bij de binnenlandse veiligheidsdienst. Tijdens uw eerdere arrestatie door Hamas had u documenten ondertekend zonder de inhoud ervan te kennen. Eens Hamas wist dat u het land had verlaten, werd uw dossier naar de rechtbank doorgestuurd en werd u uiteindelijk bij verstek veroordeeld. U was niet op de hoogte van enige beschuldiging of rechtszaak. Toen uw echtgenote zich wou informeren bij de rechtbank, werd ze niet geholpen. Uw broer had u eerder ook al verteld dat een agent bij u thuis was geweest. U vreest in geval van een terugkeer gearresteerd en opgesloten te worden. U legt in het kader van onderhavig verzoek volgende documenten voor: een volmacht aan uw echtgenote, een besluit van het Hooggerechtshof waaruit blijkt dat een vonnis dat in eerste aanleg tegen u werd geveld bevestigd wordt en een interne omzendbrief

met de opdracht u te arresteren aangezien u bij verstek werd veroordeeld wegens openbare ordeverstoring, pogingen tot destabilisatie en spionage.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Allereerst moet opgemerkt worden dat in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteindelijk op 20 november 2020 weigerde u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad oordeelde dat artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet op u van toepassing is, waardoor uw verzoek beoordeeld werd in het licht van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd besloten dat u (i) geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kon maken op basis van problemen met Hamas ten gevolge van uw activiteiten als kapper en (ii) u, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) niet kan worden toegekend. Ook bleek dat (iii) uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, en dat er niet kon worden afgeleid dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en u voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende' behandeling loopt zodat er niet kan worden aangenomen dat u in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien u zou terugkeren naar de Gazastrook; en (iv) dat het mogelijk was naar de Gazastrook terug te keren, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel; en (v) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook bleek dat er geen sprake was van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U ging hiertegen niet in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.

De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidige verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen immers in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn

niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. De door u ingediende stukken volstaan evenmin om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Vooreerst betreffen de documenten louter kopieën waarvan de bewijskracht relatief is. Verder kan voor wat betreft de interne omzendbrief met de opdracht om u te arresteren de vaststelling van de Raad zoals geformuleerd in het kader van uw eerste verzoek aangaande de toen ingediende documenten herhaald worden: zo is het uitermate bevreemdend dat deze een hoofding en een logo van de Palestijnse Autoriteit draagt. Het is ten zeerste onwaarschijnlijk dat na de machtsovername door Hamas in 2007 in Gaza nog enig document met de naam, hoofding of logo van de Palestijnse Autoriteit zou zijn afgeleverd. Verder mag het verbazen dat u de interne omzendbrief in uw bezit heeft, ook al betreft het maar een kopie. Dit betreft immers een document gericht aan de veiligheidsdiensten en in het bijzonder aan het ministerie van Binnenlandse Zaken en de algemene recherche. Het besluit van het Hooggerechtshof slaagt er evenmin in om uw geloofwaardigheid te herstellen. Hieruit valt immers geenszins af te leiden voor welke feiten u werd veroordeeld, voor zo ver er vanuit gegaan kan worden dat u werkelijk werd veroordeeld. De volmacht aan uw vrouw laat geenszins toe uitspraken te formuleren aangaande problemen die u kende of dreigt te kennen in geval van een terugkeer.

Gelet op hetgeen voorafgaat, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In de beslissing naar aanleiding van uw eerste verzoek werd tevens informatie aangereikt over de veiligheidssituatie in Gaza, en de toegankelijkheid van de Gazastrook. Voor de volledigheid wordt hierover actuele informatie toegevoegd.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socioeconomisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen

verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zoals vastgesteld in het kader van uw eerste verzoek.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 5 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20201005.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot 24 september 2020, relatief gespaard gebleven van geweld. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet, zoals gepland, hervat op 30 maart 2020.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatige incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind augustus 2020 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëliëse strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Dergelijke omstandigheden zijn in uw verzoek niet aanwezig.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonde. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestiniens_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berybommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op

de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïsoleerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden. .

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoog-oplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd

door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Cairo of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgevoerd in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift en stukken

In een eerste middel stelt verzoeker dat de voorwaarden om het vluchtelingenstatuut of minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen, zijn gerealiseerd. Hij betoogt:

“Verzoeker werd gearresteerd, vervolgd en veroordeeld voor het knippen van het haar bij vrouwen en voor het knippen van een modern kapsel bij zowel mannen als vrouwen.

Verzoeker heeft alle nodige bewijzen hiervan reeds overgemaakt aan verweerster (stukken 01 en 02), welke documenten op zich al als nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden, aangezien verzoeker deze documenten niet allemaal kon voorleggen bij zijn vorig verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker ging destijds niet in beroep tegen zijn eerste weigeringsbeslissing, daar hij had geprobeerd om op een raadsman beroep te doen doch de communicatie allesbehalve vlot verliep.

Verzoeker had dan ook totaal geen idee van de wijze waarop een dergelijke procedure verliep, laat staan van de notie ‘hoger beroep’ of het belang hiervan.

Dat verzoeker kopijen voorlegt, kan hem niet verweten worden. Het is algemeen geweten dat het voor vluchtelingen sowieso al moeilijk is om documenten te verkrijgen of om niet onderweg kwijt te spelen. Verzoeker heeft dan ook alle mogelijke documenten afgegeven aan verzoekster waarover hij beschikt. Het argument van verzoekster dat sommige documenten een Palestijns logo hebben, is niet valabel. Het is immers algemeen geweten dat er na een machtsovername heel wat chaos ontstaat (en lang blijft bestaan) en dit zeker wat enige administratie betreft.

Men mag al blij zijn dat na een dergelijke machtsovername er nog sprake is van een min of meer functionerende administratie. Logo's zijn dan ook het minste van hun zorgen.

Verweerster verwijt verzoeker dat hij een interndocument kan voorleggen waaruit blijkt dat men hem effectief zoekt en wenst te vervolgen. Ook dit argument is niet valabel.

Het speelt immers totaal geen rol dat verzoeker erin geslaagd is dit document te bemachtigen. Het gaat er om dat dit document daadwerkelijk bestaat en hieruit overduidelijk blijkt dat de vrees van verzoeker gegrond is.

Verzoeker werd dan ook niet beschermd door de autoriteiten, reden waarom hij net werd vervolgd en werd veroordeeld (stuk 02).

Als verzoeker dit document niet had voorgelegd, dan werd hem verweten dat hij het net niet kon voorleggen en hij desgevallend geen bewijs zou kunnen voorleggen van zijn standpunt.

Het argument van verweerster dat uit het besluit van het Hooggerechtshof niet kan worden afgeleid voor welke feiten hij werd vervolgd, is evenmin valabel.

Iedereen met juridische kennis weet dat het vaak voorkomt dat een arrest of vonnis dat in graad van beroep wordt gewezen, ook beknopt wordt opgesteld (laat staan gemotiveerd wordt). Als dit als voorkomt in een Westerse rechtsorde, dan is ook het niet meer dan logisch dat tevens voorkomt in de Palestijnse rechtsorde.

Dat verweerster tenslotte verwijst naar een bepaalde meer welstellende klasse in de Palestijnse gemeenschap is eveneens compleet irrelevant. Immers, ook meer welstellende personen moeten over een mogelijkheid hebben beschikt om hun vermogen te kunnen verwerven.

De mogelijkheid van verzoeker bestond erin door het haar van anderen te knippen, hierbij de coupes te knippen waar zijn klanten om verzochten en zodoende origineel te zijn en de algemene mode / trend binnen zijn vakgebied te volgen, teneinde op een normale wijze een vast cliënteel te kunnen verwerven en te kunnen concurreren met andere kappers.

De HAMAS heeft deze mogelijkheid volledig aan verzoeker ontnomen, waardoor verweerster appels met peren aan het vergelijken is.

Het spreekt dan ook voor zich dat wanneer verzoeker verboden wordt om in te gaan op de vragen van zijn klanten en de coupes te knippen die zij graag willen hebben, het voor verzoeker onmogelijk wordt gemaakt om zijn beroep uit te oefenen en zijn klanten te kunnen behouden.

Een frituuruitbater wordt toch ook geen verplichting opgelegd om klanten te weigeren die om een berenpoot vragen in plaats van een frikandel, laat staan dat hij of zij ervoor zou vervolgd worden wanneer hij of zij wel op de vraag van zijn of haar klanten zou ingaan.

Bijgevolg verliest verzoeker zijn bestaande inkomsten, kan hij geen nieuwe inkomsten met zijn beroep verwerven, waardoor verzoeker en zijn gezin noodgedwongen in de armoede terecht komen.

Verzoeker diende dan ook te kiezen tussen het discrimineren van vrouwelijke klanten of klanten die een moderne snit wilde hebben en zodoende zelf in de armoede belanden ofwel opsluiting ware het niet dat verzoeker nog tijdig is kunnen vluchten.

De vrees van verzoeker is meer dan gegrond en zijn nieuwe bewijsstukken alleen al kunnen beschouwd worden als nieuwe elementen in de zin van art. 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, waardoor aan verzoeker het vluchtelingenstatuut moet toegekend worden."

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus citeert verzoeker de pagina's 26 en 29 van de COI Focus van 5 oktober 2020 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en besluit dat hieruit niet alleen blijkt dat er wel degelijk burgers het slachtoffer worden van het geweld dat onder meer door Hamas wordt uitgeoefend, maar tevens dat zijn verklaringen meer dan geloofwaardig zijn:

"Bovenvermelde bron in combinatie met de stukken van verzoeker (stukken 02 en 03) toont m.a.w. niet alleen aan dat verzoeker riskeert te sterven tijdens dit geweld bij zijn terugkeer, maar tevens dat HAMAS geweld inderdaad niet schuwt en verzoeker reeds één van deze slachtoffers is geworden, zoals bovenstaand reeds uitvoerig werd uiteengezet."

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en geeft hij hierover een theoretische uiteenzetting weer.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 23 van het EVRM (recht op arbeid). Hij argumenteert:

“In casu is het probleem duidelijk. De HAMAS heeft het verbod aan verzoeker opgelegd om vrouwenhaar te knippen en om aan zijn mannelijke en vrouwelijke klanten een moderne snit te geven. De sanctie voor verzoeker voor schending van dit verbod bestond in arrestatie, vervolging, veroordeling en uiteindelijk in een opsluiting ware het niet dat verzoeker tijdig is kunnen vluchten.

Verzoeker werd m.a.w. niet beschermd door de autoriteiten, reden waarom hij net werd vervolgd en werd veroordeeld (stuk 02).

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst zou ertoe leiden dat hij ofwel wordt opgesloten (wegens het knippen van haar) ofwel dat hij minstens opnieuw de plicht zou worden opgelegd om vrouwelijke klanten te discrimineren of het verbod om zijn klanten te bedienen wanneer zij hem om een moderne snit zouden vragen.

Zonder twijfel is er in casu sprake van een schending van artikel 23 EVRM wanneer verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst.”

Ter ondersteuning van het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- stuk 2: de stukken neergelegd tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ);
- stuk 3: de COI Focus van 5 oktober 2020.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verweerder maakt op 6 september 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in de Gazastrook wordt gemaakt. Hij verwijst hierbij naar de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota neer met, volgens verzoeker, volgende nieuwe stukken:

- *“vonnis rechtbank eerste aanleg origineel + vertaling”*;
- *“beslissing Hoogerechtshof + vertaling”*.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn

voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoeker verklaart dat hij Gaza heeft verlaten omwille van zijn problemen met Hamas omdat hij als kapper moderne kapsels knipte.

De commissaris-generaal oordeelde in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek dat de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met Hamas op wezenlijk wijze werd ondermijnd door incoherente, tegenstrijdige en onaannemelijke verklaringen. In tegenstelling tot wat verzoeker in voorliggend verzoekschrift opwerpt, heeft hij wel degelijk beroep aangetekend tegen deze weigeringsbeslissing en werd dit gebrek aan geloofwaardigheid door de Raad bevestigd in het arrest nr. 244 492 van 20 november 2020. Nergens ook wordt hem in de bestreden beslissing verweten dat hij geen beroep zou hebben aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen; er wordt enkel gesteld dat hij tegen het arrest van de Raad geen beroep aantekende. Verzoekers argumentatie dat hij geen idee had hoe dergelijke procedure verliep, laat staan het belang van het aantekenen van beroep begreep, is dan ook niet dienstig.

Op 12 januari 2021 dient verzoeker een volgend verzoek in. Hij verwijst hierbij naar wat hij eerder heeft verklaard en voegt eraan toe dat hij via zijn broer vernam dat er een procedure tegen hem liep bij de binnenlandse veiligheidsdienst. Verzoeker verklaart dat dat hij tijdens zijn eerdere arrestatie door Hamas documenten heeft ondertekend zonder de inhoud ervan te kennen. Eens Hamas wist dat verzoeker het land had verlaten, zou zijn dossier naar de rechtbank zijn doorgestuurd en zou hij uiteindelijk bij verstek zijn veroordeeld.

Ter staving van zijn volgend verzoek legde verzoeker volgende documenten neer: (i) een volmacht aan zijn echtgenote; (ii) een besluit van het Hooggerechtshof waaruit blijkt dat een vonnis dat in eerste aanleg tegen verzoeker werd geveld wordt bevestigd; en (iii) een interne omzendbrief met de opdracht verzoeker te arresteren aangezien hij bij verstek werd veroordeeld wegens openbare ordeverstoring, pogingen tot destabilisatie en spionage.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5.2.2. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd als volgt:

“De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt liggen immers in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. De door u ingediende stukken volstaan evenmin om uw geloofwaardigheid te herstellen.

Vooreerst betreffen de documenten louter kopieën waarvan de bewijskracht relatief is. Verder kan voor wat betreft de interne omzendbrief met de opdracht om u te arresteren de vaststelling van de Raad zoals geformuleerd in het kader van uw eerste verzoek aangaande de toen ingediende documenten herhaald worden: zo is het uitermate bevreemdend dat deze een hoofding en een logo van de Palestijnse Autoriteit draagt. Het is ten zeerste onwaarschijnlijk dat na de machtsovername door Hamas in 2007 in Gaza nog enig document met de naam, hoofding of logo van de Palestijnse Autoriteit zou zijn afgeleverd. Verder mag het verbazen dat u de interne omzendbrief in uw bezit heeft, ook al betreft het maar een kopie. Dit betreft immers een document gericht aan de veiligheidsdiensten en in het bijzonder aan het ministerie van Binnenlandse Zaken en de algemene recherche. Het besluit van het Hooggerechtshof slaagt er evenmin in om uw geloofwaardigheid te herstellen. Hieruit valt immers geenszins af te leiden voor welke feiten u werd veroordeeld, voor zo ver er vanuit gegaan kan worden dat u werkelijk werd veroordeeld. De volmacht aan uw vrouw laat geenszins toe uitspraken te formuleren aangaande problemen die u kende of dreigt te kennen in geval van een terugkeer.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Door te stellen dat hem niet kan worden verweten dat hij fotokopieën voorlegt nu het algemeen geweten is dat het voor vluchtelingen sowieso al moeilijk is om documenten te verkrijgen, doet verzoeker vooreerst geen afbreuk aan de pertinente overweging dat hij voortbouwt op verklaringen die reeds ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal en de Raad. De eventuele moeilijkheid om aan documenten te geraken, neemt bovendien niet weg dat de authenticiteit van fotokopieën niet kan worden nagegaan gezien deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn en hoe dan ook slechts beperkte bewijswaarde genieten. Bovendien gaat verzoeker met dit verweer voorbij aan de overige inhoudelijke vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten.

Zo vervolgt de commissaris-generaal terecht dat uit het besluit van het Hooggerechtshof niet valt af te leiden voor welke feiten verzoeker werd veroordeeld, voor zover er vanuit kan worden gegaan dat verzoeker werkelijk werd veroordeeld. De opmerking van verzoeker dat een arrest of vonnis in graad van beroep nu eenmaal beknopt wordt opgesteld, doet hier geen afbreuk aan.

Het document neergelegd ter terechtzitting kan hierover niet anders doen denken. Uit nazicht ervan blijkt overigens dat het embleem op de hoofding van dit document alsook de stempel, gelet op de

duidelijke zichtbaarheid van de pixelstructuur, werden ingescand en hierop vervolgens een handtekening werd geplaatst.

Gelijkaardige bemerkingen kunnen worden gemaakt over het ter terechtzitting neergelegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg in Gaza. Het logo is niet scherp afgeïjnd en ook bij de stempels is de pixelstructuur te zien; de onderste stempel lijkt zelfs gewoon overtrokken met een rode stift.

Deze documenten zijn dan ook niet meer dan een loutere kleurenkopie, waarvan de authenticiteit en herkomst wederom niet kunnen worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer kunnen zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. 133.135 en RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bewijswaarde van deze documenten is bijgevolg bijzonder relatief. Dat verzoeker deze documenten overigens als origineel tracht neer te leggen, werpt andermaal een smet op zijn algehele geloofwaardigheid. Bijgevolg blijft de conclusie gehandhaafd dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Wat betreft de interne omzendbrief blijft het argument dat het ten zeerste onwaarschijnlijk is dat deze een hoofding en een logo van de Palestijnse Autoriteit draagt, overeind. De repliek van verzoeker dat er na een machtsovername heel wat chaos ontstaat en zeker wat betreft administratie waardoor sommige documenten nog een "*Palestijns logo*" hebben, is niet ernstig te noemen nu het document in kwestie dateert van 2020 en de machtsovername door Hamas in Gaza reeds in 2007 plaatsvond. De vaststelling dat heden in Gaza, onder controle van Hamas, nog enig document met de naam, hoofding of logo van de Palestijnse Autoriteit zou zijn afgeleverd, is geenszins aannemelijk gezien de vijandigheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. Volgens verzoeker speelt het vervolgens geen rol hoe hij erin is geslaagd dit document te bemachtigen, maar hiermee verklaart hij nog steeds niet hoe hij in het bezit is gekomen van dit intern document gericht aan de veiligheidsdiensten en in het bijzonder aan het ministerie van Binnenlandse Zaken en de algemene recherche. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt te zijn, stelt de authenticiteit en herkomst ervan danig in vraag waardoor ook dit document niet kan worden beschouwd als een nieuw element dat de kans dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, aanzienlijk groter maakt.

De bijkomende bevinding omtrent de volmacht aan zijn vrouw, laat verzoeker ongemoeid.

De loutere verwijzing naar de veiligheidssituatie in Gaza, is louter algemeen van aard en kan geen afbreuk doen aan de hierboven vermelde pertinente motieven, temeer daar verzoeker blijft volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de problemen met Hamas die hij zou hebben gekend.

5.2.3. Wat betreft de socio-economische situatie in Gaza, moet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming oordeelde dat niettegenstaande de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, niet elke persoon die daar woont in precaire omstandigheden leeft en dat verzoeker dan ook niet kan volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in zijn land van gewoonlijk verblijf. Hij moet daarentegen in concreto aannemelijk maken dat bij terugkeer naar de Gazastrook in zijn hoofde een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling bestaat. De commissaris-generaal oordeelde vervolgens dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is. De Raad bevestigde deze beoordeling in zijn arrest van 20 november 2020 met nr. 244 492.

De Raad ontkent niet dat de levensomstandigheden in Gaza erbarmelijk kunnen zijn en dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist. De jarenlange blokkade door Israël, 'Operatie Beschermde Rand' in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Tevens kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan. Dit blijkt thans uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waar wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot

50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag (p. 16).

Uit deze verdere verslechtering kan, gelet op de informatie die Raad nu ter beschikking heeft, evenwel niet blijken dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook, wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er trouwens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoekers leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat hij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, liggen er in deze stand van zaken geen overtuigende elementen voor die aannemelijk maken dat elke persoon die in de Gazastrook woont aldaar in preciaire omstandigheden leeft die de drempel van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bereiken. Een beoordeling van de individuele situatie dringt zich dan ook op.

Gelet op wat voorafgaat, volstaat een enkele verwijzing naar de algemene verdere verslechtering van de socio-economische en humanitaire situatie in de Gazastrook niet, maar zijn bijkomende individuele elementen vereist vooraleer kan worden gesteld dat verzoeker nieuwe elementen voorlegt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name dat hij bij terugkeer naar Gaza omwille van zijn individuele situatie een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker blijft in gebreke zulks aan te tonen nu hij in het kader van zijn huidig volgend verzoek geen geloofwaardige nieuwe elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de eerdere beoordeling dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Hij beperkt zich tot loutere beweringen waar hij aanvoert dat hij niet in staat zou zijn om, gelet op het opgelegde verbod van Hamas om moderne kapsels te knippen, te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften en deze van zijn gezin. Uit niets blijkt evenwel dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, niet wederom als kapper aan de slag zou kunnen gaan of onvoldoende inkomsten zou genereren door geen moderne kapsels te mogen knippen. Bovendien blijkt uit de nieuwsartikelen die verzoeker in het kader van zijn vorige beroepsprocedure heeft neergelegd dat dit eerder een algemeen verbod betrof waarbij Hamas sinds 2010 alle kappers verbood om moderne kapsels te knippen en vrouwenharen te knippen. Stellen dat hij niet langer kan concurreren met andere kappers gaat dan ook niet op. Het loutere feit dat een dergelijk verbod wordt opgelegd, maakt geen vervolging uit, noch een reëel risico op ernstige schade. Ook kan hieruit geen schending van artikel 23 van het EVRM worden afgeleid nu verzoeker in Gaza nog altijd het recht heeft om als kapper aan de slag te gaan of eender welk ander beroep uit te oefenen.

Verzoeker betoogt nog ter zitting dat de UNRWA-familiekaart moet worden meegenomen in de beoordeling.

Vooreerst merkt de Raad op dat in het arrest van 20 november 2020 met nr. 244 492 reeds werd vastgesteld en omstandig gemotiveerd dat verzoeker weliswaar op de UNRWA-familiekaart van zijn echtgenote, een UNRWA-geregistreerde vluchteling, wordt vermeld maar ook dat hij, als oorspronkelijke bewoner van Gaza, niet onder artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag valt.

Met een enkele verwijzing naar de UNRWA-familiekaart zonder enige begeleidende uiteenzetting of toelichting, brengt verzoeker op zich geen nieuw element aan dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. De Raad herinnert aan wat eerder werd vastgesteld in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek, met name dat zijn moeder, met wie hij nog in contact staat, in Gaza eigenares is van een gebouw waarin iedereen van de familie een eigen verdieping had/heeft, dat zijn broers – met wie hij eveneens nog contact heeft – respectievelijk als taxichauffeur, als chauffeur voor een winkel en als medewerker in een supermarkt en tankstation in Gaza werken en dat zijn neef een winkel heeft. Tevens werd verzoeker gevraagd of hij na zijn vertrek uit Gaza zijn kapsalon had verkocht dan wel of hij het nog steeds in zijn bezit had. Verzoeker antwoordde dat hij zijn zaak gewoon had gesloten. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde problemen met Hamas ten gevolge van zijn activiteiten in zijn kapsalon, blijkt uit niets dat hij niet wederom als kapper aan de slag zou kunnen gaan (AD CGVS, 1ste VIB, stuk 5, gehoorverslag 24 september 2019, p. 4, 6, 7, 8). Verzoeker laat na elementen aan te brengen waaruit blijkt dat deze

omstandigheden heden zouden zijn gewijzigd en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Gaza in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor hij onmogelijk zal kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op het vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting. Er blijken dan ook geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort verkrijgen van de Palestijnse minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het verkrijgen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. De Raad heeft in zijn arrest nr. 244 492 van 20 november 2020 reeds vastgesteld dat verzoeker over een origineel Palestijns paspoort en identiteitskaart beschikt en dat er dan ook geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade in Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade in Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang in Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza”* van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die worden verdacht van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet worden gevisieerd, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Sinds februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als *“Operatie Sinai 2018”*, die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019

en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die worden geacht samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geïsoleerd omdat ze ervan werden verdacht samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat is gelieerd aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Sinds medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sināï verschoven naar Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sināï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sināï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid wordt beperkt.

Er is in de Sināï in Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. A fortiori kan niet worden besloten dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sināï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sināï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds zouden zijn geïsoleerd door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang in Rafah. Aldus kan er worden gesteld dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang wordt geopend, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om de Gazastrook in en uit te reizen. In de praktijk is de grensovergang in Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang in Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik werd gevreesd dat de situatie aan de grensovergang in Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 opnieuw geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang in Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op

24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die worden getroffen door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van Covid-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd worden getroffen ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet worden gesteld dat de grensovergang in Rafah definitief gesloten is en dat een terugkeer naar Gaza onmogelijk blijft. Te dezen brengt verzoeker geen enkel bewijs aan dat hij actueel en voor lange tijd wordt geconfronteerd met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de Covid-19-pandemie. Ten overvloede herhaalt de Raad dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet is vervuld (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijk zal worden ondervraagd over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook heeft verlaten, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil heeft deelgenomen aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig zijn teruggekeerd naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen werden gerapporteerd waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven in Caïro, de feedback die werd gegeven door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, werd blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost in Rafah wordt aan Palestijnse zijde al jarenlang enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa hadden verbleven, zou dit ongetwijfeld zijn gemeld door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden.

De raadpleging van de diverse bronnen beschikbaar in het rechtsplegingsdossier levert evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, heeft gefolterd of onmenselijk of vernederend heeft behandeld. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat hoger werd uiteengezet, blijkt immers dat verzoeker in gebreke blijft nieuwe elementen aan te brengen die een ander licht zouden kunnen werpen op de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden persoonlijke problemen met Hamas. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost in Rafah, in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad in casu niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang in Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

5.2.5. In zoverre verzoeker aanvoert dat de algemene veiligheidssituatie in Gaza van die aard is dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Uit de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 5 oktober 2020 en de COI Focus *“Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 27 augustus 2021 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie ‘Operatie Beschermde Rand’ startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen zijn gestart, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse autoriteit, als reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van deze overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, waarbij materiële schade werd aangericht en gewonden vielen.

Een volgende escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020, onder meer door het oplaten van zogenaamde brandballonnen. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen, waaronder de verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen en de uitbreiding van het visgebied, voort te zetten, alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van COVID-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Niettegenstaande er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig. Op 16 augustus werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*“zone-tampon”*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerlachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Hoewel er sprake is van een gewapend conflict en aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade en de Raad niet betwist dat in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is de Raad evenwel van mening dat, gelet op het geheel van de beschikbare informatie, er heden in de Gazastrook geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De veiligheidssituatie in Gaza is weliswaar zeer precair en volatiel maar er is actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte landeninformatie dateert van voor de door de verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 27 augustus 2021 en ligt in dezelfde lijn als deze informatie. Hieruit kan niet worden besloten dat de bovenstaande analyse van de mate van het willekeurig geweld niet langer accuraat is.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Gaza nog steeds precair, volatiel, complex, problematisch en ernstig is. Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie wordt gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Gaza in zijn hoofdte dermate verhoogt dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker brengt echter geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

5.3. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Verder doet de Raad in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of een verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES